



יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף זצוק"ל**

פרשת נח
תשרי תשפ"ה
גיליון מס' 527



11 שנים לפטירתו של מרן זיע"א



דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

חלפו אחד עשר שנים מאז הסתלקותו של רבינו הגדול לגנוי מרומים והחלל הריק שנוצר לעולם לא יתמלא. ככל שחולפים הימים מתפרסמים, הליכות, והנהגותיו של רבינו הגדול שר התורה: בעמל התורה, בידעת התורה, ביראה, במידות, ובהליכות בין אדם חבירו על נח שהיה צדיק בדורותיו, יש שדרשו לגנאי, שאילו היה בדורות אחרים, לא היה נחשב לכלום מחמת שהתעסק בהצלחתו הפרטית בבניית התיבה, ולא בהצלת הדור כולו ואילו בדורינו זכינו ששתל הקב"ה את מרן זיע"א בדורינו אשר כל ימיו התעסק בהצלת הדור כולו, בבניית מקוואות, בתי כנסת, תלמודי תורה וגנים, קירוב רחוקים ומחמד עינו תינוקות של בית רבן שמסר נפשו למענם.

ומעל הכל ספריו הרבים שהשאיר לנו להורות את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, ואשר בכל נקודת אור בעולם ספריו של מרן הם נר לרגלם. אך נדמה שרבבות תלמידיו ברחבי העולם מנסים לעלות על לוח ליבם שאילו מרן היה בתוכינו כעת בשעה קשה זו, אין ספק שהיה עומד בפרץ ומוזיל דמעות כנחל, כאב רחום לבניו, על היתומים, על האלמנות, ועל החולים ועל הפצויים והנעדרים, והשבויים בשטח האויב. ובודאי שהיה נוטע בנו תקוה ונחמה על העתיד, שהרי מי לא חש את התיחסותו של מרן לכל אחד ואחד כבן יחיד ממש. אך לא אכשור דרא ואיבדנו את מחמד עינינו בעוה"ר מעתה לא נותר לנו אלא ללכת בדרכיו, בעמלה של תורה כפי שהנחיל לנו בדבקותו העצומה בתורה יומם ולילה, ובלימוד בספריו. ובודאי שישקף עלינו מלמעלה וילוה אותנו לימים טובים ומשמחים.

זכותו תגן עלינו

שבת שלום!

שעון חורף:

שקיעת החמה - 16:53

נץ החמה - 5:55

סו"ז ק"ש: מג"א - 8:03 הגר"א - 8:36

סוף זמן תפילה: הגר"א - 9:31

צאת שבת - 17:23

זמן ר"ת במוצ"ש - 18:01

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו (ו', ט')
כתב מרן זיע"א: מובא בגמרא (עירובין יח:): אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו וכולו שלא בפניו, מקצת שבחו בפניו, דכתיב: כי אותך ראיתי צדיק לפני, וכולו שלא בפניו, שנאמר: נח איש צדיק תמים. ולכאורה קשה ממה שאמרו (סנהדרין לט:): גדול מה שנאמר בעובדיה יותר ממה שנאמר באברהם, באברהם נאמר: כי ירא אלוקים אתה, ואילו בעובדיה כתיב: ועובדיה ירא את ה' מאד, ואמאי, נימא שבאברהם היה בפניו ולכן לא כתוב בו מאד? וכבר עמד בזה מהר"ש אלגאזי בספר תאוה לעינים, ותיריך: שכל שנאמר בחייו הרי זה נחשב בפניו, ואצל עובדיה שיצאה בת קול ואמרה: ועובדיה ירא את ה' מאד – בחייו היה, ועיין במהרש"א (סנהדרין לט: חידושי אגדות) שאין הכוונה שעובדיה היה גדול מאברהם, אלא רק שהפסוק שנאמר באברהם לא מיצה את כל שבחו, והביא כיוצא בזה מה שאמרו (ב"ב טו:): גדול מה שנאמר באיוב יותר ממה שנאמר באברהם, שבאברהם נאמר, ירא אלוקים אתה, ובאיוב נאמר: איש תם וישר וירא אלוקים וסר מרע, והרי באיוב נאמר שלא בפניו, וגם לא יעלה על הדעת שאברהם שעבד את ה' מאהבה יהיה פחות מאיוב, אלא הכוונה כנזכר לעיל.
(מאור ישראל עירובין י"ח)

וישאר אך נח (ז', כ"ג)
ביאר מרן זיע"א: רבותינו אמרו שבתחילה היה נח צדיק, אבל לבסוף ירד מדרגתו, שנאמר: ויחל נח ויטע כרם... וישכר ויתגל בתוך אהלו. **ורמז לכך:** שהנה בתחילת הפרשה נאמר: נח איש צדיק תמים, ולאחר מכן ירד במדרגה, ואז נאמר רק: כי אותך ראיתי צדיק, וכבר לא נקרא תמים, ולאחר מכן ירד מדרגתו כליל, וזהו שנאמר: וישאר אך נח, שמכל תארו ומעלותיו נותר רק שמו לבדו.
(נפלאות מתורתך עמ' י"א)

וישלח את העורב ויצא ושוב (ח', ז')
הקשה מרן זיע"א: מדוע סירב העורב לצאת מן התיבה ולקיים את השליחות שנח הטיל עליו? אלא בפרשה נאמר: וישלח את העורב ויצא ושוב עד יבשת המים – אמר העורב לנח: אני לא רוצה לצאת בשליחותך, כי כבר מוכן ומזומן אני לשליחות אחרת בעתיד, להביא אוכל ומים לאליהו הנביא, לכלכלו ולפרנסו בעת שברח למדבר מפני אחאב ואיזבל. ונרמז הדבר בפסוק, כי יבשה – הוא אותיות תשבי, והוא רמז לאליהו התשבי!
(שעורי הראש"ל עמ' קל"ט)

וישאר אך נח ואשר אתו בתיבה (ז', כ"ג)
כתב מרן זיע"א: מובא במדרש: אמר נח למשה – אני גדול ממך שניצלתי מדור המבול, ענה לו משה: אני גדול ממך שאני היצלתי את עצמי ואת בני דורי, ואתה היצלת את עצמך ולא בני דורך. **הקשה מרן:** אולי משה הציל את בני דורו מחמת זכות אבות, וכמו שנאמר זכור לאברהם, יצחק, וישראל עבדיך אבל לנח לא היה זכות אבות, ולא היה לו במי להתלות. **ותירץ:** משה היה ראוי בתפלתו בזכות עצמו, אלא שמרוב ענותנותו תלה הדבר בזכות אבות, אבל נח נמנע מלהתפלל על בני דורו, וכמבואר בזוהר שכשיצא נח מהתיבה בכה ואמר: רבשי"ע אתה נקרא רחום ולמה לא ריחמת על בריותיך, אמר לו הקב"ה: זקן שוטה, עכשיו נזכרת לבכות הרי הארכתי אפי 120 שנה לבניית התיבה והיית מוצפה שתבקש רחמים על העולם ולא עשית כן, וזהו שנאמר: וישאר אך נח – ללא תואר צדיק, כי הוא אשם בחורבנו של עולם.
(מאור ישראל דרושים עמ' פ"ג)



מעשה רב

סיפר הראש"ל רבי שלמה עמר שליט"א:

לאחר שנבחר מרן זיע"א לראשון לציון (שנת תשל"ג) הוזמן ע"י רבני חיפה והסביבה להודות לה' על שזכינו לכך, ושם נשתתפו רבנים ודיינים באולם רחב ידיים, ובראשם הגאון המפורסם רבי יוסף משאש זצ"ל ופתח ראשון בדברים ואמר: "מורי ורבותי יש שני סוגים בכבוד, יש המכבדים את האדם וע"י כך מוסיפים לו בזה יקר וגדולה, ויש שמכבדים את האדם אבל המכבד עצמו זוכה ליקר וגדולה כמלך שיושב במסיבה ומבקשים את אחד השרים שיברכהו הלא המברך עצמו מתברך בזה שבחרוהו לברך אבל למלך מה יוסיפו אמרתו שהרי כולם עונים ואומרים הראיתם מי זכה לברך את המלך?"

וסיים הגאון הנ"ל "ואנו מה נוכל לכבד ולדבר על מרן רבינו עובדיה יוסף ששמו נודע בשערים ומה נוסיף על התארים אשר לו הוד והדר מאל עליון באשר ה' עמו שבחר בו לרעות את עמו ומה יוסיף לו מה שנכבדו" ולאחר אסיפה זו יצאנו אני ומרן ע"ה, ובאנו יחד אל ביתו של המרא דאתרא ר' יוסף משאש זצ"ל, ואז פתח פיו ולשונו וכיבד את מרן בברכה כאחד מבני המלוכה ופנה למרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א לברך הוא תחילה את באי האסיפה ולכבודה של תורה ומרן זיע"א השיב לרבי יוסף משאש זצ"ל שהוא יפתח תחילה מפני כבוד תורתו, אשר עיר חיפה היא ביתו, והשם תמיד איתו, וסיים במליצתו: "ויבא את האנשים ביתה יוסף" (בראשית מ"ג כ"ד) והגרי"י משאש השיב למרן ואמר ועל כבודו נאמר "ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי"י" (שם מ"ה כ"ח) ומרן השיב: ועל כבודו נאמר "לכו אל יוסף ככל אשר יאמר לכם תעשו" (מ"א נ"ה) והגרי"י משש השיב ואמר "ויצו יוסף וימלאו את כליהם ב"ר" (שם מ"ב כ"ג) ומרן השיב: על כבודו נאמר "ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר" (שם מ"ב ו) והגרי"י משאש השיב למרן "עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים" (שם מ"ה כ"ו) וסיים הגרי"י משאש ואמר "אם יוספים אנו לשמוע את קול ה'" (דברים ה' כ"ב) {וכוונתו לאמר ששניהם שמם יוסף}. וסיים הגרי"י עמר: ואני הקטן הרגשתי באותה ישיבה שמחה ועונג מעין עולם הבא.

עוד סיפר הרב שליט"א:

מעשה שהיה בשמחת חתונה שהיו שם כמה מגדולי הדור ועל ראש צבאם מרן זיע"א, ואני עמדתי באולם, והנה מרן נכנס, וכעין חשמל מקדם לפניו, שכל מקום שהיה נכנס חיל ורעדה נפתס בלבבות, ואין מי שנשאר אדיש. וניגשתי בהתרגשות לנשק את ידו, והמשיך למקום שבו ישבו החכמים עד לתחילת החופה ואחר זמן פנה אלי בעל השמחה, שאלך לפניו לשבת במושב החכמים. ומשעמד על כך, ניגשתי והייתי נותן שלום לגדולים שישבו שם, אך למרן זיע"א לא ניגשתי משום שכבר נישקתי ידיו בכניסתו לאולם, ולפתע הושיט לי את ידו וקרא לי לשלום, ותיכף ניגשתי ונישקתי שוב את ידו וחשבתי שמפני הלחץ שהיה בכניסתו לאולם לא שם ליבו שכבר קידמתי פניו לשלום והתביישתי שמא היתה מחשבה שנמנעתי מלתת לו שלום, וניגשתי שוב למרן ואמרת לי לפניו שכבר אמרת לי שלום בכניסתו, ומרן השיבני מיד: ידעתי בני ידעתי וגם הזכיר לי איזה ענין שאמר לי בכניסתי, והוסיף ואמר, אבל כאן יושבים רבנים שלא ראו מה שהיה בכניסה, ושמא יחשבו שיש בינינו דבר מה ח"ו, ועל כן צריך לכפול בנתינת שלום, והיה לי שיעור חשוב בדרך ארץ, שצריך גם להיות נקיים מה' ומישראל.

סיפר רבי יעקב סיני שליט"א:

כידוע מרן היה רגיל לעלות חתן תורה במשך שנים רבות, ולאחר מכן עשה סעודה גדולה לבני ביתו.

והנה באחד השנים, באמצע הסעודה דופק מרן על השולחן ואומר "רבותי! החתן הרי נושא את הכלה ואני חתן תורה וחושש מאד שאני לא מספיק מכיר את הכלה (שהיא התורה) א"כ מעתה אני צריך לעמול יותר ולהתמיד יותר בתורה".

הדבר הפליא את כולם לשמוע את המתמיד הגדול בדור חושש שלא מכיר את התורה.



כינור הירתי

1. באיזה קטע במהלך התפילה, יש סוברים שרק כהנים צריכים לעמוד, אך הלויים והישראלים רשאים לשבת
2. איך יתכן שיעמוד אדם ויאמר רק את ברכת חונן הדעת בלבד, מבלי לומר את יתר תפילת 18 ויצא יד"ח תפילה
3. קבוצת כהנים עקרו רגליהם לעלות לדוכן, והקדים כהן אחד ועלה ואנו אומרים לשאר כהנים לא להצטרף עמם, אלא לצאת מביה"כ פסוק בן 9 מילים רצופות בתפילה, ובכל מילה מופיעה האות ב'
4. פסוק בתהילים, המילה הראשונה 2 אותיות, השנייה 3 אותיות, השלישית 4 אותיות, הרביעית 5 אותיות, החמישית 6 אותיות, השישית 7 אותיות.
6. היכן מצינו בתורה אישה חשובה כשניים
7. רוצה לברך ברכת הריח ופוסקים לו אם אתה קרוב למקום הריח אל תברך, ואם תתרחק ממנו תברך. היתכן?
8. נפסק בשו"ע (או"ח סי' קפ"ו) שנשים חייבות בברכת המזון וקיים ספק אם החיוב מהתורה או מדרבנן ולכן איש שחייב בוודאי מהתורה לא יצא ידי חובה מאשה.

מתי בכל זאת יצא ידי חובה ע"י שמיעתה מאשה

תשובות

1. שיטת המגן אברהם (סי מ"ח) שיש לומר פרשת הקורבנות בעמידה, משום שהקרבת הקורבנות בביהמ"ק היתה בעמידה (ויש חולקים) וכתב ערוך השולחן (סי' א' סכ"ו) ולעניות דעתי נראה שדוקא כהן צריך לעמוד, כי יש לו לחשוב אילו היה בזמן ביהמ"ק היה בעצמו המקריב
2. כתב המשנה ברורה (סי' תקצ"ג ס"קב) שברכות השמונה עשרה אין מעכבות זה את זה, ואם אדם נמצא במקום שאין בו סידור ואינו יודע להתפלל בע"פ, אלא זוכר רק ברכה אחת מהשמונה עשרה יאמר אותה ויצא יד"ח תפילה מן התורה, שכן בקשת רחמים אחת יוצאים ידי חובה מהתורה.
3. נאמר בשו"ע (סי' תרכ"ב ס"ב) אין נושאים כפיים במנחה ביוה"כ, וכהן שעלה לדוכן אין מורידין אותו.
4. וכתב החיד"א (בדברי יוסף) אם כהן אחד עלה ושאר כהנים עדיין לא עלו, טוב הדבר שיצאו מביה"כ ולא יעלו עימו.
4. ושנתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומיך (דברים ו', ז')
5. על גבי חרשו חרשים האריכו למעניתם (תהילים קכ"ט, ג')
6. נאמר בראשית מ"ו כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים, ושואל במדרש (רבה ויגש צ"ז) הרי בתורה מנויים רק 69, ומשיב המדרש סרח בת אשר השלימה את המניין והדברים תמוהים - שהרי סרח מנויה בין המניין, וכיצד השלימה 70, ומשיב ע"כ ה"יפה תואר' סרח בת אשר חשובה כשניים לפי שהיתה חסידה וחכמה והאריכה ימים הרבה ויחיד המושלם נחשב לרבים, פלאי פלאים.
7. נפסק בשו"ע (סי' של"ו סי') אסור להריח בשבת פרי המחובר לקרקע שמא יתלוש לאכלו וכתב אליה רבה (סק"י"ב) אם עומד מרחוק יכול לברך ולהריח, אבל קרוב לפירות לא יברך שמא יתלוש.
8. מדובר באיש שמשופק אם ברך ברכת המזון, שיכול לשמוע מאשה שיש כאן ספק ספיקא, שמא האיש כבר בירך, ואם תאמר שלא בירך שמא נשים חייבות מהתורה, ויכולות להוציא את האנשים (הגהות רבי עקיבא איגר אוה"ח סי' קפ"ו)

רפואה שלימה

* כוכבה בת רבקה, * שרה תהילה הדסה בת כוכבה

* רחמים ידידיה בן תמר, * שולמית רבקה בת אסתר

* הרב משה בן חממה, * הרב משה בן שרה

חלומותיו של מרן

סיפר רבינו הגדול בהקדמה לספרו טהרת הבית (חלק ב' עמ' י"ג) **אזכרה ימים מקדם** עם לבבי אשיחה ועלה במחשבה לפני למעט בהופעותי ברבים כדי להתמסר יותר בעריכת כל חיבורי אשר עימי בכתובים, כי מתי אעשה גם אנוכי לביתי ואם אין אני לי מי לי, ורינוי על משכבי סליקו.

והנה בחלומי בלילה ההוא, ראיתי את הגאון רבי יוסף חיים זצ"ל מבבל (מחבר שו"ת רב פעלים וכן איש חיל) אשר בא לבקר בביתי ופניו מאירות כזוהר החמה, נכנס לחדר הספרייה, והתיישב ליד השולחן. ראה לפניו אחד מחיבורי, כמדומני שו"ת "יביע אומר" והתחיל לעיין בו אחת הנה ואחת הנה וכשסיים אמר **טוב מאד**.

ושאל אותי האם אני ממשיד להופיע ולדרוש ברבים, דברי תורה ומוסר, כאשר חנני ה' ובדרך כלל אני מופיע ביחד עם עמיתי הרב הגדול רבי יהודה צדקה שליט"א (שהוא שאר בשרו של הגרי"ח), **אך התאוננתי בפניו שדבר זה מפריע לי** במשך הכנת עריכת חיבורי להוציאם לאור, שמוני נוטרה את הכרמים, כרמי שלי לא נטרתי.

ענה דודי ואמר לי בסבר פנים יפות, טוב אשר תאחוז בזה, וגם מזה אל תניח ידיך כי יש נחת רוח מאד לפני השי"ת ביזכוי הרבים, כששומעים דברי תורה ומוסר חוזרים בתשובה וכל אחד שחוזר בתשובה הוא עולם מלא.

ואקיץ והנה חלום והנה אמת נכון הדבר, כי כיוצא בזה אמר לו המלאך המגיד למרן "בית יוסף" (עיין במגיד מישרים פרשת שמות דף מ"ז ע"ב) ואל תצטער על שאתה מטפל בעניני ציבור ועל ידי כך אתה מתבטל בעסק התורה, כי אחוז בזה וגם מזה אל תניח ידך, כי שניהם כאחד טובים, ועי"ז זה הכל זוכה לחלוקא דרבנן.

סיפר רבי אליהו שטרית שליט"א חברותא עם מרן זיע"א שנים רבות בחודש כסליו תשנ"ו: הראה לי מרן מכתב שהיה מונח בתוך ספר, המכתב נשלח עי"י רבי מעותק דב ורעיתו הלה (רבי מעותק היה חבר הרבנות במצרים והיה המוהל שם), הם כתבו במכתב למרן שהם מתנצלים שלא באו לחתונה של רבי דוד (בנו של מרן) ומאחלים מזל טוב.

וסיפר לי מרן: שהזוג הזה ששלח את המכתב, האיש נפטר והאשה נשארה אלמנה. והאשה חלמה שהרבנית מרגלית ע"ה (אשת מרן) באה אליה בחלום ושאלה אותה, מדוע לא באת לחתונה של נכדתי מרגלית, שזאת היא מרגלית בת זכייה האמתית, והרבנית אמרה לה שהיא עברה על כל האנשים שהיו נוכחים באולם בחתונה ולא ראתה אותה. למחרת קמה האשה נפעמת הלכה לרבנית עדינה בר שלום (בתו של מרן), ושאלה אותה האם הם חיתנו במשפחה איזו בת בזמן האחרון, והיא ענתה לה שהם חיתנו את ביתם מרגלית (והוסיף מרן ואמר שבתו עדינה, שמה הוא גם זכייה) וסיפרה לה האשה את החלום.

ומרן התפעל מאוד ואמר: כמה שוטים האנשים שאינם מאמינים בדברי חכמים, שהמתים יודעים מהחיים וכו' כמש"כ בגמ' ברכות י"ח, והנה זו הוכחה חותכת לכך, שהרי האשה הזו לא ידעה כלל מהחתונה, ורק בחלום סיפרה לה הרבנית ע"ה.

סיפר מרן זיע"א בערב פסח בא אלי איש אחד עם ילד וביקש שאברך אותו ואמר לי זה הבן שלך, וסיפר האיש כי לפני שש שנים ביקשו ממנו לערוך ליל הסדר לעולים חדשים, ואשתו היתה בהריון בחודש התשיעי, והלך לשם ועשה ליל הסדר, ובאמצע ההגדה היו לאשתו צירים, וביקש האיש סליחה מהציבור והלך עם אשתו לבית החולים ביקור חולים, אבל היתה שם רק אחות אחת שהיתה מטפלת באשה שהקדימה אותם, והוא רצה לחכות עם אשתו ללידה, אשתו אמרה לו שהוא יכול ללכת להמשיך בליל הסדר, והיא תסתדר לבד בבית החולים. ופתאום באה אשה אחת לובשת לבנים כמו אחות ואמרה לאשה, **אני מרגלית יוסף** אני אעזור לך ללדת, ומיד תוך שתי דקות היא ילדה, "איזה נשמה גדולה היא היתה".

ואותו האיש סיפר למרן שזה הבן בא בזכותך ששלחו את הרבנית לילד את אשתו, וכשמעתי את זה הזדעזתי, כמה יכולים הדברים האלה לחזק אותנו באמונה, כמה הדברים של חכמינו נכונים ואמיתיים שהמתים יודעים מהחיים, ואפילו שהרבנית נמצאת בשמים למעלה היא עוקבת אחרי מה שקורה כאן בארץ ויודעת מהכל.

(שמענו מפי קודשו)

בשמחת האירוסין נלכדו של מרן הרב דוד טולידאנו שליט"א, על אף תשישותו וחלישותו, בא להשתתף ונשא דברים, על אף שהחתן הוא נכדו, והכלה נכדתו של מורו ורבו מרנא רבי עזרא עטיה, לא דיבר על החתן גם לא על המשפחה או על עניני נישואין.

בקול בוכים סיפר כי בחלום ליל שבת ראיתי יהודי קדוש שזקנו יורד על פי מדותיו, עומד בשערי ירושלים כשרגליו נטועות בקרקע, לשאלתי מי הוא, ענה כי נשלח לגאול את ישראל, אך עדיין לא ניתנה לו הרשות לעשות זאת, מאחר ומליון ילדים אינם יודעים לקרוא "שמע ישראל", ושוב חזר החלום ונשנה ג' פעמים כשאני מספר לו את צרתם של ישראל הבאים לפני **ומתחנן** אליו שיבוא כבר לגאלנו, אך הוא בשלו: רגלי נטועות בקרקע, כי יש מליון ילדים שאינם יודעים לקרוא "שמע ישראל".

סעודת האירוסין הפכה לעצרת התעוררות, בקריאה קדושה לציבור הקדוש לפעול ולהפעיל, למען הפצת שמו יתברך, להפיץ את אור התורה בקרב אחינו התועים, משם נסע מרן לכותל להעתיק בתפילה על הענין הזה, דבר זה כאב בלבו יותר מכל דבר אחר.

(ספר קנין תורה עמ' קכ"ו)

רבתי! שום דבר אני לא אומר מליבי, שמעו מעשה מהמנוחה הרבנית ע"ה שנפטרה לנו בשנת תשנ"ד, היתה לנו גינה קטנה של בשמים, עליהם הייתי מברך בשבת, עצי בשמים, עשבי בשמים, להשלים מאה ברכות בשבת, היה לנו גן ר' מנשה יונה אתם זוכרים אותו. הוא היה מתקן את הגינה ומשתדל תמיד שיהיו העצים שנוכל לברך. אחר פטירתה של הרבנית לא היה מי שישגיח על הבשמים האלה והם **נתייבשו**, היא באה **אצלו בחלום** – הוא בעצמו סיפר לי – בחצי הלילה, ושאלה אותו: **למה אתה לא דואג לרב?** למה אתה לא מתקן את הבשמים שלו? הוא צריך לברך מאה ברכות? הוא קם מבוהל מחלומו, למחרת בא אלי בבוקר וסיפר לי שכך חלם, רבותי! היא נמצאת בעולם הבא, מה איכפת לה? אלא צדיקים במיתתם קרויים חיים.

(מרן זיע"א בהספד על ר' גיגי ז"ל – משוש תבל, דברים עמ' קמ"ו)

סיפר הגאון רבי יהודה צדקה זצוק"ל - ראש ישיבת פורת יוסף:

בימי צעירותו של מרן זיע"א היה שיעורו המרכזי בהלכה בבית הכנסת "שאלו צדקה" - בשכונת בית ישראל, ביהכ"נ זה הוקדש עי"י רבי שאלו צדקה- אביו של רבי יהודה זצ"ל, כאשר החל המקום להיות צר מהכיל את ההמונים, הוחלט בעצתו של מרן להעתיק את השיעור לביהכ"נ "ישועה ורחמים" ששכן ברחוב הסמוך.

והנה לאחר שבוע פנה רבי יהודה זצ"ל למרן ואמר לו: דע לך שאבי ניגלה אלי בחלום והיה מתרעם כנגדי מדוע הסכמתי שיעבירו את השיעור של חכם עובדיה מבית הכנסת שלי והוסיף ואמר לי: דע לך בני, כי כל זמן ששיעורו של חכם עובדיה היה מתקיים בביהכ"נ שלי היה לי **נחת רוח גדול**, ועתה נפסקה ממני נחת רוח הזה!

מששמע כך מרן קבע שהשיעור יחזור **למקומו** כבתחילה, וכשהתלוננו שוב הציבור שהמקום צפוף מאד עברו אל ביהכ"נ **ברוכוב** שהיה גדול ורחב, ואז פנה מרן להגר"י צדקה זצ"ל ואמר לו: השיעורים שנלמד מידי ערב יהיו לעי"י אביך רבי שאלו זצ"ל, ויהיה זה נחת רוח לפניו.

העליה לציונו של רבינו הגדול זיע"א החל מיום ראשון בערב ובמשך כל יום שני.



סיפור השבוע

סיפור רבי משה מאיה שליט"א - חבר מועצת חכמי התורה לפני שנים רבות רשת החינוך הגיעה למשבר עמוק עם חוב של שלושים מיליון ₪.

באחד הימים התקשר אלי מורי ורבי הרב שמעון בעדני זצ"ל וביקש ממני להגיע אליו בדחיפות אני מיד הגעתי אליו לפגישה (אז בעיר העתיקה) והוא שפך בפני את מצב רשת החינוך, ואמר שלדעתו אין אפשרות להמשיך **ויש להכריז על פשיטת רגל**. ואז ביקש ממני שקודם לכן אפגש עם מרן הרב עובדיה זצ"ל ולהסביר לו על המהלך

אני מיד קבעתי פגישה עם מרן זצ"ל כדי להסביר לו על המהלך שברצוננו לעשות.

בנתיים ר' אריה דרעי שמע על כך וביקש ממני שכשאגמור לשוחח עם מרן הוא רוצה לפגוש אותי בירושלים, והבטחתי לו להגיע אליו. ואכן הגעתי למרן זצ"ל והסברתי לו על כל הקשיים שהיו ברשת החינוך - **וכמובן הצטער מאוד** אך לא היה בידו פתרון.

סיימתי אצל מרן ונפגשתי עם ר' אריה דרעי בביתו, **ללא פתרון**. אני החלטתי שאני לא מוותר, וביקשתי להיפגש עם מנהל מס הכנסה על אף שאינני מכירו ומעולם לא נפגשנו.

בוקר אחד הגעתי למשרדי מס הכנסה ובקשתי להיכנס למנהל במשרדי ההנהלה, התיישבתי בחדרו של המנהל ואמרתי לו כך: תראה אני הולך לבקש ממך משהו **שזה נשמע הזוי ואתה תתפלא על כך**, אבל אחרי שתשמע עד הסוף אולי תשתכנע.

ואכן בקשתי ממנו לפרוס את החוב של ה-30 מיליון לתשלומים, והנה באותו רגע הוא שינה את מבטו ואמר לי - "תגיד לי אתה רוצה **שיפטרו אותי מההנהלה?**"

הרי כבר שלושה פעמים קיבלתם פריסה ולא עמדתם בזה. ואני מיד אמרתי לו, אתה רואה **זה מה שהתכוונתי** שכשאתה **תשמע על כך אתה תתפלא על בקשתי** אבל עכשיו תשמע עד הסוף.

כיון שאתה לא מאשר, אני עכשיו מכריז על **פשיטת רגל של הרשת** - אין ברירה אחרת. כששמע על כך אמר לי מיד - טוב!

קיבלתי, אני אפרוס לך את החוב לתשלומים. וכך היה. מיד יצאתי משם לביטוח לאומי שגם שם היה חוב ובקשתי הסדר תשלומים - כשהם ראו שמש הכנסה אישר גם הם אישרו וכך היה.

למחרת שאל אותי הרב בעדני מהיכן קיבלתי את הכח ואת הרעיון לנסות להגיע למס הכנסה **דבר שהיה כנגד כל הסיכויים ונשמע הזוי** לאחר כל התלאות והנסיונות שהרשת עשתה,

ואני השבתי לרב בעדני כך: כבוד הרב כשכנסתי למרן הרב עובדיה וסיפרתי לו על המצב של הרשת ושהולכים להכריז על פשיטת רגל, **מרן הוזיל כמה דמעות**. ומיד אמרתי לעצמי, שבזכות הדמעות האלו אני יצליח ומוזה קיבלתי כח.

שהרי **דמעות של גדול הדור לא הולכות ריקם**. וכך הרשת ניצלה מפירוק ופשיטת רגל.

סיפור ר' חיים בוקובה שליט"א - רב מועצת אזורית מרחבים במשך שנים רבות זכיתי להביא למרן זיע"א אתרוגים לחג הסוכות היה לנו זמן קבוע מוצאי יו"כ ההיתי מגיע למרן ומניח לפניו 20 אתרוגים, הוא היה בוחר לעצמו והשאר לבני הבית ומקורבים ושרים שהיו מגיעים באותו ערב.

בשנה אחת הכחתי לפניו את האתרוגים והוא בחר לעצמו אתרוג מהודר ואמר **יישתבח שמו איזה יופי ולקח לעצמו**.

לאחר מספר שניות הוא אמר לבנו ר' משה שהוא רוצה לבחור עוד אתרוג, ושם בצד.

ר' משה שאל אותו אבא למה השנה בחרת אתרוג נוסף, ומרן השיב לו **זה עבור ר' שלמה בניזרי** (בתקופה שהיה בבית הסוהר) כל בני הבית התרגשו לשמוע את דאגתו של מרן לכלל ולפרט ולחשוב ברגעים אלו על מי שנבצר ממנו לבחור אתרוג.

כמובן שבכל שנה הוא היה מכין את התשלום 4000 ₪ עבור 20 האתרוגים, ומפציר בי לקחת את הכסף ואני בלית ברירה קיבלתי את התשלום.

***להצלחת הרב חיים בו עזיזה שליט"א**

***להצלחת הרב אברהם ישעיהו שטרן שליט"א**
זכות מרן תגן בעדו לרוב נחת
ויזכה לעשירות מופלגת ביותר



משתתף בצערם

יש אנשים שסבורים שרק כשאדם חולה זקוק לרחמים להתפלל עליו שירפא מחוליו, אבל אחר שמת אינו זקוק לתפילה ותחינה. ואין הדבר כך, כי גם אחר הפטירה זקוק הוא **לרחמים רבים שיכנס לגן עדן** עם הצדיקים קדושי עליון, וכמו שכתב הרב ראשית חכמה (שער היראה פרק י"ב) וז"ל: ואני הכותב בחודש אלו שנת השי"ל: **באה אלי נפש אחת בחלום** מעולם ההוא אחר פטירתה כשלושה חודשים, ושאלתיה על עניי העוה"ב וסיפר לי באורך על ענין חיבוט הקבר ואמרה לי שבאותו עולם דנים ומענישים על דקדוקים של מצוות יותר ממה שאדם יחשוב בדעתו בעוה"ז, ע"כ, וזהו כמו שאמרו בפסחים (נ"ד) על עומק הדין, ולכן צריך **לבקש על הנפטר** שיתנהגו עמו במידת הרחמים, ויטו כלפי חסד עמו, בזכות תורה ומצוות שעשה שמעט יחשב להרבה, ולכן **מוטל על קרוביו** ובניו ובנותיו בפרט, להרבות תורה ומצוות. כי ברא מזכה אבא, וכן אמא, והוא חסד של אמת.

(חזון עובדיה הספדים עמ' תק"ח)

סיפור ר' משה חבושה הי"ו מי שהיה ש"ץ של מרן שנים רבות:

לפני מספר שנים זכיתי לחתן את בני בשעט"מ עם משפחה חשובה מירושלים, והנה לאחר השבת חתן עם המשפחות החשובות כפי שנהוג, מתוך שירה ושמחה ובסיעתא דשמיא הכל עבר בטוב טעם **ושבת מרוממת ומענגת**, ואולם מיד לאחר השבת כשהגעתי לביתי הרגשתי חולשה בכל גופי, וסחרחורות, **וחוס גופי הגיע ל-40 מעלות** לא הייתה שום סיבה הגיונית וטבעית לכך.

הרגשתי יכול לעמוד אפילו על הרגליים, וגם כשהלכתי בשארית כוחותי לתפילת שחרית - למחרת ביום ראשון, נאלצתי לצאת מביהכ"נ באמצע התפילה מחמת **ההרגשה הנוראה שחשתי** ואפילו את התפילין לא היה בכוחי לקפל באותו יום.

הוכרחתי להיות רתוק למיטה, ולא הצלחתי לתפקד בימים אלו, וזאת על אף שהייתי צריך לערוך שמחת שבע ברכות בביתי, וההרגשה הייתה **קשה מאד**, כך שכבתי במיטתי עד יום שלישי בשבוע.

והנה באותו יום שלישי בשעה 3:00 בצהריים, אני רואה

את **מרן עט"ר בחלום**, וכך אמר לי **רבי משה מה יש לך?**

(אינני יודע מדוע קרא לי בלשון רב) משהסברתי למרן את כאבי אשר באו עלי באמצע שבע ברכות לבני, פנה אלי מרן ואמר: **אין לך כלום, אתה בריא**, ואז קרה את הלא יאומן, התעוררתי מיד, קמתי ממטתי והרגשתי שנהפכתי לאדם אחר, **הכל עבר**, וקבלתי כוחות חדשים, ובאותו ערב זכינו לשבע ברכות מתוך שמחה ושירה, מה שלא היה במשך כל השבעה ימים. זיע"א.

סיפור רבי יוסף סיטרוק שליט"א - רבה של צרפת

לפני כמה שנים הכומר הראשי של פריז שלח אליו שליח שהוא רוצה לדבר עמו ביחידות, **כי דבר סתר לו אליו**.

כשהגיע אליו הרב סיטרוק, **הופתע לשמוע** מהכומר הזה כי ידוע לו שהוא יהודי, אלא שבצעירותו נשבה לבין הגויים, ולמד את כל תורת הנצרות, ונתעלה אצלם בשל כשרונו הגדול,

עד **שעשאוהו לראש הכמרים שלהם**, וכעת אין לו את האומץ לעשות מעשה ולקום ולפרוש מהנצרות, ולחזור למוטב.

ואשר על כן הוא מבקש מהרב, שלאחר שהוא ימות, הוא מבקש מכבוד הרב סיטרוק שידאג **לעשות לו איזה עילוי נשמה** כפי יכלתו.

הרב סיטרוק, שנתקל בפעם הראשונה בשאלה כזו מעניינת, לא ידע כיצד עליו לנהוג במקרה זה, ולכן המתין שיזדמן לו להגיע לפוסק הדור מרן זיע"א ולשטוח בפניו **את השאלה הנדירה**.

ואכן, הזדמנות זו לא איחרה לבוא, וכשהגיע הרב סיטרוק לירושלים, עלה לבית מדרשו של מרן זצוק"ל, ושם סיפר לו על השאלה הנ"ל. וכששמע כך מרן השיב לרב סיטרוק, שכשימות אותו כומר ישתדלו **לארגן מנין יהודים שישתתפו בלוויה** בלא לעורר חשד מסייים, וכשיגיעו למקום שאין בו צורת צלב ופסל, יאמרו שם פסוקים מסוימים, וכן יאמרו קדיש לעילוי נשמתו.

לאחר שסיים מרן לפסוק את פסקו, **החל לפתע לבכות**, נבהל הרב סיטרוק שמה הוא גרם צער למרן זצוק"ל בשאלה זו, ושאל את מרן

זצוק"ל מדוע הוא בוכה, אך מרן השיבו כי הוא בוכה על אותו יהודי - **כומר, כי איזה גיהנם מחכה לו לאחר שנשמתו תעלה למעלה...**

כששמעו כך הנוכחים בחדר, השתוממו לראות את גדלותו של מרן שמצד אחד פוסק את ההלכה בישוב הדעת, אך מצד שני כמה גדולה רגישותו ואהבתו לכלל ישראל, עד שהוא **בוכה בדמעות שלישי** כאשר הוא שומע על נשמה בישראל שעתידה לסבול בעולם העליון.